

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 96/69/EB

frá 8. október 1996

um breytingu á tilskipun 70/220/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi ráðstafanir gegn loftmengun frá hreyflum ökutækja

EVROÞUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS
HAFA,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 100 gr. a,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álit efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,

í samræmi við málsmeðferðina sem um getur í 189. gr. b í stofnsáttmála Evrópubandalagsins ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Samþykkja ber ráðstafanir sem miða að því að ná fram markmiðum innri markaðarins. Innri markaðurinn er svæði án innri landamæra þar sem tryggðir eru frjálsir vöruf lutningar, frjálsir fólksflutningar, frjáls þjónustuviðskipti og frjálsir fjármagnsflutningar.
- 2) Í fyrstu aðgerðaáætlun Evrópubandalagsins á sviði umhverfisverndar ⁽⁴⁾, sem ráðið samþykkti 22. nóvember 1973, var hvatt til þess að tillit yrði tekið til nýjustu framfara á sviði vísinda í baráttunni gegn loftmengun sem stafar af útblásturslofti vélknúinna ökutækja og að þeim tilskipunum sem áður höfðu verið samþykktar yrði breytt til samræmis. Í fimmtu aðgerðaáætluninni, en ráðið samþykkti helstu efnisatriði hennar í ályktun sinni frá 1. febrúar 1993 ⁽⁵⁾, er kveðið á um frekari aðgerðir til að draga verulega úr útblæstri mengunarefna frá vélknúnum ökutækjum.
- 3) Aðildarríki geta ekki hvert fyrir sig náð þeim markmiðum að draga úr mengandi útblæstri frá vélknúnum ökutækjum og starfrækja innri markað fyrir ökutæki og verður því frekar unnt að ná þessum markmiðum innan bandalagsins með því að samræma lög aðildarríkjanna varðandi ráðstafanir sem ber að gera gegn loftmengun frá vélknúnum ökutækjum.

4) Viðurkennt er að þróun samgangna í bandalaginu hefur haft í för með sér mikið álag á umhverfið og að hætta er á að það spillist í auknum mæli. Það hefur sýnt sig að opinbert mat á auknu umferðarálagi, sem hefur verið unnið fram að þessu, er lægra en raunveruleg tilhneiging í bandalaginu er. Þess vegna ber að mæla fyrir um mjög stranga útblástursstaðla fyrir öll vélknúin ökutæki.

5) Framkvæmdastjórnin samþykkti 1993 Evrópuáætlun um útblástur, eldsneyti og véltækni (EPEFE). Sú áætlun átti að tryggja að með tillögum að tilskipunum um mengandi útblástur yrði leitast við að finna þær lausnir sem væru hentugastar fyrir umhverfið, neytandann og hagkerfið. Í áætluninni er fjallað um mengun sem bæði kann að stafa frá vélknúnum ökutækjum og frá eldsneyti ökutækja.

6) Tilskipun ráðsins 70/220/EBE ⁽⁶⁾, sem fjallar um ráðstafanir gegn loftmengun í útblæstri ökutækja, er ein sértilskipananna sem fjalla um EBE-gerðarviðurkenningarafferðina sem var tekin upp með tilskipun 70/156/EBE. ⁽⁷⁾

7) Í tilskipun 70/220/EBE er mælt fyrir um markgildi fyrir kolmónoxíð og óbrennt vetniskolefni í útblæstri frá hreyflum þessara ökutækja. Þessi markgildi voru lækkuð í fyrsta skipti með tilskipun ráðsins 74/290/EBE ⁽⁸⁾ og bætt var við ákvæðum, í samræmi við tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 77/102/EBE ⁽⁹⁾, um markgildi fyrir leyfilegt köfnunarefnisoxíð í útblæstri. Markgildi fyrir þessar þrjár tegundir efna voru síðan lækkuð með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 78/665/EBE ⁽¹⁰⁾ og tilskipunum ráðsins 83/351/EBE ⁽¹¹⁾ og 88/76/EBE ⁽¹²⁾. Markgildi fyrir mengandi agnir í útblæstri dísilhreyfla voru sett með tilskipun 88/436/EBE ⁽¹³⁾ og strangari Evrópustaðlar voru settir fyrir mengunarefni í útblæstri vélknúinna ökutækja með slagrymi innan við 1 400

⁽¹⁾ Stj.ÉB nr. C 390, 31. 12. 1994, bls. 26 og Stj.ÉB nr. C 19, 23. 1. 1996, bls. 13.

⁽²⁾ Stj.ÉB nr. C 201, 26. 7. 1993, bls. 9.

⁽³⁾ Álit Evrópuþingsins frá 20. september 1995 (Stj.ÉB nr. C 269, 16. 10. 1995, bls. 82), sameiginleg afstaða ráðsins frá 22. desember 1995 (Stj.ÉB nr. C 37, 9. 2. 1996, bls. 23) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 9. maí 1996 (Stj.ÉB nr. C 152, 27. 5. 1996, bls. 44).

⁽⁴⁾ Stj.ÉB nr. C 112, 20. 12. 1973, bls. 1.

⁽⁵⁾ Stj.ÉB nr. C 138, 17. 5. 1993, bls. 1.

⁽⁶⁾ Stj.ÉB nr. L 76, 6. 4. 1970, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 94/12/EB (Stj.ÉB nr. L 100, 19. 4. 1994, bls. 42).

⁽⁷⁾ Stj.ÉB nr. L 42, 23. 2. 1970, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 95/54/EB (Stj.ÉB nr. L 266, 8. 11. 1995, bls. 1).

⁽⁸⁾ Stj.ÉB nr. L 159, 15. 6. 1974, bls. 61.

⁽⁹⁾ Stj.ÉB nr. L 32, 3. 2. 1977, bls. 32.

⁽¹⁰⁾ Stj.ÉB nr. L 223, 14. 8. 1978, bls. 48.

⁽¹¹⁾ Stj.ÉB nr. L 197, 20. 7. 1983, bls. 1.

⁽¹²⁾ Stj.ÉB nr. L 36, 9. 2. 1988, bls. 1.

⁽¹³⁾ Stj.ÉB nr. L 214, 6. 8. 1988, bls. 1.

cm³ með tilskipun 89/458/EBE ⁽¹⁾. Staðlarnir hafa verið rýmkaðir þannig að þeir nái yfir allar fólksbifreiðar, án tillits til slagrymis þeirra, á grundvelli endurbættrar evrópskrar prófunaraðferðar sem tekur til aksturs utan þéttbýlis. Með tilskipun 91/441/EBE ⁽²⁾ var mælt fyrir um kröfur varðandi uppgufunarefni í útblæstri og endingu íhluta ökutækja sem takmarka útblástur og strangari staðla um mengandi agnir í útblæstri fyrir vélknúin ökutæki með dísilhreyflum. Samkvæmt tilskipun 93/59/EBE ⁽³⁾ gilda jafnstrangir staðlar fyrir fólksbifreiðar sem eru hannaðar til að flytja fleiri en sex menn að ökumanni meðtöldum eða eru með hámarks massa yfir 2 500 kg, léttar vöruflutningabifreiðar og torfærutæki, sem falla undir gildissvið tilskipunar 70/220/EBE, og gilda um fólksbifreiðar, en þó með tilliti til sérkenna slíkra ökutækja. Staðlar fyrir fólksbifreiðar hafa verið hertir með tilskipun 94/12/EB þar sem einnig er mælt fyrir um nýja aðferð til þess að ganga úr skugga um samræmi í framleiðslu. Nauðsynlegt er að samræma staðlana fyrir léttar vöruflutningabifreiðar og staðlana fyrir fólksbifreiðar þannig að þeir fyrrnefndu séu að minnsta kosti jafnstrangir þeim sem gilda um fólksbifreiðar.

- 8) Starf framkvæmdastjórnarinnar á þessu sviði hefur leitt í ljós að fullkomnustu tækni, sem iðnaður bandalagsins á vól á, má bæta enn frekar til að léttar vöruflutningabifreiðar geti samrýmst útblástursmörkum sem hafa verið lækkuð verulega. Það sama á við um nýja tækni af öðrum toga sem er að ryðja sér til rúms. Fyrirhugaðir staðlar munu gilda bæði um viðurkenningu á nýjum gerðum ökutækja og eftirlit með samræmi í framleiðslu, þar eð breytt aðferð við sýnatöku og tölfræðilegt mat gerir kleift að fella úr gildi vikmörk markgilda sem voru leyfð þegar þessi gildi voru áður lækkuð samkvæmt tilskipun 70/220/EBE.
- 9) Framkvæmdastjórnin hefur kannað hagkvæmni þess að sameina II. og III. ökutækjaflokk, raunveruleg skilyrði, sem léttum vöruflutningabifreiðum er ekið við í umferð í þéttbýli og utan þess, og sérkenni þessara ökutækja.
- 10) Aðildarríkjunum skal gert kleift, með skattaívilnunum, að flýta markaðssetningu ökutækja sem uppfylla þær kröfur sem eru samþykktar á vettvangi bandalagsins. Slíkar ívilnanir verða að samrýmast ákvæðum sáttmál-

ans og uppfylla sérstök skilyrði sem eru sett til að koma í veg fyrir röskun á innri markaðnum. Þessi tilskipun hefur ekki áhrif á rétt aðildarríkja til að taka tillit til útblásturs mengunarefna og annarra efna í útreikningi á álögðum gjöldum vegna umferðar vélknúinna ökutækja á vegum.

- 11) Krafan um tilkynningu í tæka tíð, sem er sett fram í þessari tilskipun, er með fyrirvara um kröfur um tilkynningar á grundvelli annarra ákvæða í lögum bandalagsins, einkum 3. mgr. 93. gr. sáttmálans.
- 12) Evrópuþingið og ráðið skulu, eigi síðar en 31. desember 1997, samþykka kröfur, sem gilda fyrir tímabilið sem hefst árið 2000, sem framkvæmdastjórnin skal gera tillögu um eigi síðar en 30. júní 1996 og skal tillagan miðuð við að dregið verði verulega úr útblæstri frá léttum vöruflutningabifreiðum.
- 13) Ráðstafanir til að draga úr loftmengandi útblæstri frá árinu 2000 skulu vera hluti af samþættri og fjölþættri aðferð sem nær yfir allar ráðstafanir til þess að draga úr mengun af völdum umferðar á vegum. Allar færibreyturnar, sem er lýst í 4. gr. tilskipunar 94/12/EB, hafa þýðingu í þessu sambandi. Með kröfunum sem gilda frá árinu 2000 er stefnt að því að um léttar vöruflutningabifreiðar gildi jafnstrangir staðlar og um fólksbifreiðar með tæknibúnað til þess að draga úr útblæstri, sem eru sambærilegir í tæknilegu tilliti, að teknu tilliti til sérkenna léttra vöruflutningabifreiða og taka ber tillit til viðeigandi skilmála um endingu, að því er varðar ökutæki í flokki N1, undirflokkum II og III. Framkvæmdastjórnin skal láta fara fram greiningu á umhverfisþáttum, tæknilegum atriðum og hagkvæmni til að geta fyrir júnílok 1996 sett fram rökstudd markmið um ráðstafanir bandalagsins frá árinu 2000.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Breyta ber I. viðauka við tilskipun 70/220/EBE í samræmi við viðaukann við þessa tilskipun.

2. gr.

1. Frá 1. október 1996 skulu aðildarríkin samþykka, að því er varðar 1. mgr. 4. gr. og 1. mgr. 7. gr. tilskipunar 70/156/EBE, að fara að þeim kröfum sem eru settar fram í tilskipun 70/220/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. L 226, 3. 8. 1989, bls. 1.

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. L 242, 30. 8. 1991, bls. 1.

⁽³⁾ Stjtið. EB nr. L 186, 28. 7. 1993, bls. 21.

2. Frá 1. janúar 1997 er aðildarríkjnum ekki lengur heimilt, að því er varðar ökutæki í undirflokki I, og frá 1. janúar 1998, að því er varðar ökutæki í undirflokkum II og III, að veita:

- EB-gerðarviðurkenningu í samræmi við 1. mgr. 4. gr. tilskipunar 70/156/EBE, eða
- innlenda gerðarviðurkenningu, nema á grundvelli ákvæða 2. mgr. 8. gr. tilskipunar 70/156/EBE,

vegna gerðar ökutækis, af ástæðum sem varða loftmengun í útblæstri hreyfla, enda fullnægi hún ekki tilskipun 70/220/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.

3. Frá 1. október 1997, að því er varðar ökutæki í undirflokki I, og frá 1. október 1998, að því er varðar ökutæki í undirflokkum II og III:

- skulu aðildarríkin líta svo á að samræmisvottorð, sem fylgja nýjum ökutækjum í samræmi við ákvæði tilskipunar 70/156/EBE, gildi ekki lengur að því er varðar 1. mgr. 7. gr. þeirrar tilskipunar, og
- mega aðildarríkin neita að skrá, selja eða taka í notkun ný ökutæki, sem ekki fylgir samræmisvottorð í samræmi við tilskipun 70/156/EBE, nema á grundvelli ákvæða 2. mgr. 8. gr. tilskipunar 70/156/EBE,

ef loftmengun í útblæstri hreyfla er ekki í samræmi við kröfur tilskipunar 76/115/EBE, eins og henni var breytt með þessari tilskipun.

3. gr.

Aðildarríkin geta einungis heimilað skattaívilnanir vegna ökutækja er samrýmast tilskipun 70/220/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun. Slíkar ívilnanir skulu samrýmast ákvæðum sáttmálans og uppfylla eftirtalin skilyrði:

- þær skulu gilda um öll ný ökutæki sem eru boðin til sölu á markaði aðildarríkis og samrýmast þegar kröfum tilskipunar 70/220/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun,
- þær skulu falla úr gildi þegar lögboðin útblástursgildi sem mælt er fyrir um í 3. mgr. 2. gr. vegna nýrra ökutækja koma til framkvæmda,
- fyrir hverja gerð vélknúins ökutækis skal fjárhæð þeirra vera lægri en viðbótarkostnaður vegna tæknibúnaðar, sem er tekinn upp til að tryggja samræmi við gildin, og ísetningar hans í ökutækið.

Framkvæmdastjórnin skal látin vita með nægum fyrirvara um allar áætlanir um að taka upp eða breyta skattaívilnunum, sem um getur í fyrstu málsgrein, svo að hún geti lagt fram athugasemdir.

4. gr.

Evrópuþingið og ráðið skulu, á grundvelli skilyrða sem mælt er fyrir um í sáttmálanum, taka afstöðu, eigi síðar en 31. desember 1997, til tillagna, sem framkvæmdastjórnin leggur fram fyrir 30. júní 1996, um næsta áfanga í ráðstöfunum bandalagsins gegn loftmengun frá útblæstri vélknúinna ökutækja sem þessi tilskipun gildir um. Ráðstafanirnar gilda frá árinu 2000.

Tillögur framkvæmdastjórnarinnar skulu byggjast á aðferðinni sem er lýst í 4. gr. tilskipunar 94/12/EB.

5. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari fyrir 1. október 1996. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þau verða birt opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

6. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

7. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 8. október 1996.

Fyrir hönd Evrópuþingsins, Fyrir hönd ráðsins,

K. HÄNSCH

P. RABBITTE

forseti.

forseti.

VIÐAUKI

Breytingar á viðaukunum við tilskipun 70/220/EBE, eins og þeim er breytt með tilskipun 93/59/EBE

Eftirfarandi komi í stað töflunnar í lið 5.3.1.4:

Ökutækjaflokkur/undirflokkur		Markgildi					
		Viðmiðunarmassi RW (kg)	Massi kolmónoxíðs L ₁ (g/km)		Samanlagður massi vetniskolefna og köfnunarefnisoxíða L ₂ (g/km)		Massi agna L ₃ (g/km)
Flokkur	Undirflokkur		Bensín	Dísil	Bensín	Dísil ⁽¹⁾	Dísil ⁽¹⁾
M ⁽²⁾	—	allur	2,2	1,0	0,5	0,7	0,08
N ₁ ⁽³⁾	I	RW ≤ 1 250	2,2	1,0	0,5	0,7	0,08
	II	1 250 < RW ≤ 1 700	4,0	1,25	0,6	1,0	0,12
	III	1 700 < RW	5,0	1,5	0,7	1,2	0,17

⁽¹⁾ Til 30. september 1999 eru markgildin L₂ og L₃ fyrir ökutæki með dísilhreyfla með beinni innspýtingu eftirfarandi:

	L ₂	L ₃
— flokkur M ⁽²⁾ og N ₁ ⁽³⁾ , undirflokkur I	0,9	0,10
— flokkur N ₁ ⁽³⁾ , undirflokkur II	1,3	0,14
— flokkur N ₁ ⁽³⁾ , undirflokkur III	1,6	0,20

⁽²⁾ Að undanskildum:

- ökutækjum sem hönnuð eru til að flytja fleiri en sex menn að ökumanni meðtöldum,
- ökutækjum sem eru með hámarks massa yfir 2 500 kg.

⁽³⁾ Og ökutæki í flokki M sem tilgreind eru í 2. neðanmálgrein.